

Wat hebben we het goed

Vroeger moesten we ieder dubbeltje omdraaien om iets te kunnen kopen.” Niet eens zo veel jaren terug, werd deze zin gebruikt als iemand zei, dat hij een nieuw groot meubelstuk had gekocht. En er zijn nu nog mensen, die het niet zò breed hebben, dat ze even een was- of koeltoestel kunnen kopen. Daaraan moest ik denken toen ik, ongewild, het volgende gesprek opving.

“En, hoe gaat het in je nieuwe huis? Al een beetje gewend?” “Oh prima, alleen het gras geeft nog zorgen.” “Het gras, hoe zo dan?” “Nou we hebben geen gras ingezaaid, want dat duurt te lang. Daarom hebben we grasrollen gelegd en die moeten nu iedere dag besproeid worden, want het regent te weinig. En het water is al zo duur”.

Ik schoot spontaan in een diepe depressie, maar het gesprek werd nog erger. “En heb je voor je spulletjes al een plekje gevonden?” “Hallo, je denkt toch niet dat ik mijn oude spullen heb meegenomen? Ik kijk wel uit! Nee, we hebben alles nieuw gekocht. en de gemeente gebeld en alles laten ophalen als grof vuil. Waren we er meteen van af..”

Zo kan hij wel, dacht ik en spoedde me weg om niet nog meer van dat gesprek te moeten horen, met inmiddels een nieuw gespreksthema, n.l. een nieuwe auto. De huidige was *al* twee jaar oud en er was al 44.000 kilometer in gereden. Manlief mag iedere twee jaar een nieuwe leasebak uitzoeken en dacht aan een BMW. De Alpha die ze hadden, beviel toch niet zo. De kussens waren nogal hard en de beenruimte voor de achterbank viel tegen. Dat was het laatste wat ik opving toen ik richting het stadspark vluchtte om even tot bezinning te komen.

Ik ben ruim van opvatting, gun ieder een goed leven en een ruim inkomen. Daar is helemaal niets mis mee, maar gun een ander dan ook wat! Met die oude meubels hadden andere mensen geholpen kunnen worden. Op die nu gekraakte bank hadden ze misschien nog comfortabel naar de OS kunnen kijken en in die tot bio-brandstof vermalen of tot groene energie verstookte bedombouw, hadden ze nog zoet kunnen dromen van een leven zonder zorg. En als ze dan verhuisden zouden ze hun nog goed bruikbare meubels naar het Leger hebben gebracht, zodat andere mensen ze voor een prikkie hadden kunnen kopen.

Helaas, bij deze mensen niet.. Ze hadden te weinig tijd om daar over na te denken. “En waarom zou je nadenken? Zij moeten toch ook zelf voor hun spullen zorgen en wie heeft het nu nog minder breed? Bijna niemand toch? En er zijn toch allerlei regelingen om die mensen te helpen?.”

Reageren? a.dekok@kbogoes.nl

Augustinus